

Josef Kleindienst

Výlet

Provaz upevnil na nárazník a druhý konec jí omotal kolem krku. Bylo to brzy na podzim, za jednoho slunečného dne, a v okolních lesích vládlo ticho. Zíral na její drobný krk, na kterém se teď houpal provaz. Pak se obrátil a nastoupil do auta. Albert, který seděl celou dobu uvnitř, se na něho jen hloupě podíval, když vsunul klíček do zapalování. „Ještě ji zabiješ,“ řekl a zapálil si cigaretu. „Neboj, však ona umí dobře běhat,“ odpověděl Wolfgang. Pak starý Ford Mustang nastartoval. „A co s ní uděláme, až bude po všem?“ chtěl vědět Albert. „Však ona nic neřekne, znám ji.“ – „A když přece?“ – „Nebud' blázen, vždyť jde jen o malou projížďku. Jí to taky baví,“ řekl Wolfgang. Albert neklidně popotáhl. Wolfgang zapnul rádio a ještě jednou se ohlédl po Silke, která pořád stála na louce s provazem kolem krku. Zařadil a přišlápl plyn, kola se dala do pohybu a provaz se zvolna napjal.

Když včera na Silke čekali, najednou ho to napadlo. Neměl za sebou právě dobrý den a vzpomněl si, že Silke mu pořád ještě dluží dvacet euro. Když mu je teď nemůže vrátit, měla by si je odpracovat, říkal si. Albert stál vedle něj a popotahoval z cigarety. „Bud' zaplatí, nebo bude dělat,“ mumlal si Wolfgang pro sebe. „Hele, tamhle jde,“ zvolal Albert a vyfoukl dým. Wolfgang otočil hlavu a viděl, jak se k nim Silke blíží přes koleje. Zamávala. V dálce Wolfgang uviděl zvolna se blížící vlak, který mu na tu vzdálenost připomínal modelovou železnici jeho malého bratra. Přelétl pohledem pole, a pak se znovu podíval na Silke, která už mezitím sešla z kolejí. Měla na sobě šedivý anorak a temně modré, přiléhavé džíny. „Ahoj,“ volala na ně. „Máš tu dvacku?“ zeptal se jí hned Wolfgang, aniž jí odpověděl na pozdrav. Silke se zašklebila. Jeho agresivní tón ji rozčiloval. „Řekla jsem ti přece, že ji dostaneš koncem měsíce.“ – „To už jsi říkala posledně.“ – „Vždyť je to jen dvacka.“ – „No a co, jsou to moje prachy,“ vztekal se Wolfgang. Albert je oba užasle sledoval. O nějakých dvaceti euro nic nevěděl a zdálo se mu, že ho Wolfgang přehlídí, protože jinak mu vždycky všechno řekl. Podíval se na Silke, a ta se na něj rozpačitě usmála. „Nechtěli jsme si zajet do města?“ pokusila se změnit téma a podívala se zpátky na Wolfganga. „Chtěli, ale teď už nemám chuť,“ odsekl Wolfgang a strčil si ruce do kapes. V jeho pohledu cítila hrozbu. Už několikrát si od něj půjčila peníze, a vždycky mu je vrátila. Proto nechápala, proč na ni najednou tak spěchá. Vlak s hlasitým skřípěním zastavil. „Tak nastoupíme, nebo co?“ chtěl vědět Albert. Wolfgang se na chvíli zamyslel, a pak vykročil k vlaku. Albert se vydal za ním, ale Silke váhala; až když se po ní Albert ohlédl, nastoupila taky.

Prošli dvěma prázdnými vagony a nakonec se usadili v zadní řadě toho posledního. „Máme pro sebe celý vlak,“ poznamenal Albert. Wolfgang nereagoval a bez hnutí zíral na Silke, která seděla proti němu. Neodvracel pohled, chvíli se jí díval na stehna, pak zase přímo do tváře. „Bud' zaplatíš hned, nebo si tu dvacku odpracuješ,“ slyšela jeho tichý, ale rozhodný hlas. „Cože?“ – „Však jsi mi dobře rozuměla.“ Albert se na něj ohromeně podíval. Takhle ho ještě nikdy neslyšel mluvit. „Co tím myslíš?“ chtěla vědět Silke a rozpačitě se usmívala. Wolfgang nahnul ani brvou a upřeně ji pozoroval. „Že si těch dvacet euro odpracuješ.“ Jeho klidný hlas jí zmátl, rozhlédla se a celá znejistělá vyhlížela průvodčího. „Hm, a jak?“ zeptala se. Albert cítil, jak se bojí. Rád by ji bránil, ale Wolfgangova rozhodnost naznačovala, že je to předem prohraná věc. „Jak ženy obvykle platí.“ A Wolfgang vyskočil a sedl si vedle ní. „Zaplatíš, jak ženy obvykle platí,“ opakoval ještě jednou. „Blázníš,“ uklouzlo Silke, a chtěla si přisednout. Ale Wolfgang jí rezolutně přitiskl ruku na stehno. Zнала ho ještě od společných

školních let, věděla, že býval prchlivý a rád se s ostatními kluky pral, ale nikdy by jí nenapadlo, že by se jí chtěl tímhle způsobem přiblížit. Seděla vmáčknutá mezi ním a Albertem. Ten zmlkl úplně, jako by se ho celá věc netýkala. „Proč nic neříká,“ pomyslela si a pohlédla na něho. Ale Albert dál zíral z okna. Wolfgang se k ní obrátil a chtěl ji políbit. Jeho rty byly najednou blízko a Silke ucítila jeho zrychlený dech. „Zbláznil ses?“ sykla. Ale o to silněji ucítila jeho ruce na svém stehně a sledovala jeho ruku, směřující jí mezi nohy. Pokusila se ho vší silou odstrčit a po tváři se jí skulilo několik slz. Náhle se jí před očima zableskla čepel nože. „Zešilel jsi?“ uslyšela Alberta. „Ty se do toho neplet!“ okřikl ho Wolfgang. „Můžeš si přitom taky trochu užít, když budeš chtít. Musí si tu dvacku odpracovat.“ A zatímco k němu mluvil, pořád mával Silke ostří nože před očima. Ta se bojácně dívala na Alberta. Ale ten se jednoduše odvrátil. „Pojď se mnou,“ vyzval ji Wolfgang. „Kam?“ – „Pojď, však se ti nic nestane.“ Čapl ji za ruku a strkal ji před sebou. Otevřel dveře od záchodu a zatlačil ji na sedátko. Silke na něho třesla očima. Připadal jí teď nejméně dva metry vysoký. Náhle si rozepnul poklopec a vyvalil ztopořený penis. Vypadal s tou odstávající věcí úplně směšně. „Co zíráš,“ chtěl vědět. „Máš ho tedy fakt velkýho.“ Wolfgang se podíval na svůj ocas, pak zase na Silke, která pořád dřepěla na sedátku. Na chvíli se jejich pohledy střetly. „Dobře, ale pak už mě necháš na pokoji a schováš tu kudlu,“ řekla po chvíli. Když ucítil její rty, zastrčil nůž do kapsy a zvrátil pohled do stropu, k blikajícímu světlu.

O něco málo později už zase seděli v kupé. Albert při jejich návratu nejdřív vůbec nereagoval a jen si je znuděně prohlížel. Wolfgang působil zklidněně, vlastně jako vždycky, a také napětí mezi ním a Silke jako by se uvolnilo, alespoň to tak Albertovi připadalo, když se znova posadili na lavici. Nikdo nepromluvil. Najednou ale Silke Wolfganga políbila a začala se k němu silně tisknout. Wolfgang cítil, jak se třese po celém těle. „Hele, co je, nikdo neříkal, že se máš na mě vrhat,“ řekl a odstrčil ji. Silke padla zpátky na lavici a dala se do breku. Albert ji soucitně pozoroval. Když ji takhle viděl, dostal na Wolfganga strašný vztek a nejraději by mu hned jednu vrazil. Ale jen se na Wolfganga bez patrného rozrušení chvíli díval, a pak zase na Silke. Tu nebylo možné utišit, znova a znova propukala v křečovitý pláč. „Nemůžeš se trochu ovládat?“ okřikl ji Wolfgang. Silke si setřela slzy z obličeje. Tón, jakým s ní Wolfgang jednal, jí bolel mnohem víc než to, co se předtím odehrálo na záchodě. Wolfgang hleděl nějakou dobu zamyšleně z okna, a pak se na ni podíval. „Můžeš být ještě docela ráda. Vždyť tu vlastně nikdo není.“ Silke na něj zírала. Měl trochu ohnutý nos, všimla si toho poprvé. Na příští stanici byli u cíle. Silke se chystala vstát, ale Wolfgang ji přitlačil zpátky na sedadlo. „Jede se dál,“ poručil. Albert se na něj tázavě podíval. „Cože?“ – „Jedeme dál, do Salcburku.“ – „Co budeme dělat v Salcburku?“ ptal se Albert. „Už jsem v Salcburku dlouho nebyl, a Salcburk je krásný město,“ odpověděl Wolfgang. „Já ale vystupuju,“ řekla nyní Silke rozhodně a zvedla se. „Ty pojeděš s námi. Máš ještě přesně šestnáct euro dluhů, čtyři sis odpracovala,“ vysvětlil jí suše. Silke se mu vytrhla, ale Wolfgang ji chytil za ruku a stáhl zpátky. Políbil ji, a pak ji vtlačil mezi své a Albertovo vyzábělé tělo. „Možná bys ji měl taky políbit. Zkus to!“ vyzval přítele. Ale ten na něj jenom zíral. Vlak se opět rozjel. Venku se míhaly ubíhající domy jako velká, temná strašidla. „Dej Albertovi pusku,“ smál se Wolfgang. „To bys měla řekněme za padesátník.“

Albert se dál díval z okna, jako by Wolfgangova slova přeslechl. „Nerozumělas, máš mu dát pusku,“ poručil jí úplně změněným tónem. Silke se otočila a políbila Alberta na tvář. „Ne, pořádně. Jazykem a tak.“ Albert se podíval na Silke. Ještě nikdy ho žádná žena nelíbala. Cítil na tváři její sliny. Teď ucítil její rty na svých a jazyk, snažící se mu vniknout do úst, v pozadí vnímal šklebícího se Wolfganga. A pak ucítil její ruce, které mu položila na ramena, a najednou měl pocit, že ho Silke prosí o pomoc. Vtom ji Wolfgang strhl zpátky. „To stačí.“

Tohle děláš obzvláště ráda, ty courou.“ Silke se na něj nenávistně podívala a plivla mu do tváře. Slina mu přeběhla po čele a pak pomalu skápla na tvář. Wolfgang si ji beze slova setřel rukou. Silke čekala nějakou reakci, ale nic se nestalo, Wolfgang jen dál seděl a pozoroval ji. Připomněl jí v tu chvíli jejího otce, který ji taky někdy bil, dřív, když byla mladší, častěji, teď už jen zřídka.

Mlčeli. Vlak zastavil. Ale nikdo nepřistoupil. Albert pořád ještě cítil Silčiny rty na svých ústech. Silke teď mezi nimi seděla klidně, ponořená do sebe. Wolfgang zíral rezolutně před sebe. Silke najednou vyskočila a pokusila se utéct. Wolfgang ji bleskově chytil za paži a stáhl ji k sobě. „Ještě jsme neskončili,“ pohrozil jí. Jeho dech se zrychlil. Přitiskl Silke k lavici a přejel jí rukou po tváři. Pak jí rychlým pohybem vytáhl pulovr a hladil jí po břiše. Silke znovu vyskočila, a tentokrát se jí podařilo se mu vytrhnout. Rozběhla se ke dveřím vozu, ale než je stačila otevřít, Wolfgang ji dostihl. Začala ho bít pěstmi. Ale on ji svými silnými rukama chytil kolem břicha a odnesl ji zpátky. „Nemůžeš taky trochu dávat pozor?“ obořil se na Alberta. „Ale no jo,“ řekl Albert a přitiskl taky svou ruku na Silčino stehno. Připadalo mu, že cítí pod látkou její kůži. Wolfgang opět vytáhl z kapsy nůž a přidržel ho Silke podnosem. „Jestli to uděláš ještě jednou, rozškrábu ti obličej.“ Silke cítila, jak jí rychle a prudce buší srdce. „Co chceš, mám s tebou jít ještě jednou na záchod?“ prskala. „Slyšels? Možná bys s ním měl jít zase ty,“ chechtal se Wolfgang a vůbec si jí nevšímal. Albert se podíval na nůž, který Wolfgang pořád držel v ruce a šermoval jím Silke před obličejem. Dostal teď skutečně chuť zajít se Silke na záchod. Když to dělala s Wolfgangem, může to dělat i s ním. Třeba se jí to opravdu líbí. Začal jí hryzat ušní lalůček. Silke se prudce odvrátila. „Tobě se to nelíbí?“ Zase se jí rozbušilo srdce, a najednou začala hystericky křičet a bít pěstmi do Wolfganga. Wolfgang ji drapl za její dlouhé vlasy, strhl ji k zemi a šlápl jí nohou na hlavu, aby se nemohla hýbat. „Co blbneš, prosím tě,“ pustil se do něj Albert a zíral na Silčin komicky zkřivený obličej pod Wolfgangovou botou. „Pust' ji!“ – „Podívej, co mi provedla.“ Albert se podíval na Wolfganga, který si rukou osahával krvácející nos. Přitáhl si ji k sobě za vlasy a pak ji zdvihl. „Dobrá, tak jsme opět na dvaceti euro,“ řekl, když už zase seděla vedle něho. „Je ti to jasný?“ Silke přikývla. „To jsem rád.“ Tiše seděli na svých místech. Wolfgang si kapesníkem, na který předtím naplival, utřel krev kolem nosu. Silke ho přitom pozorovala. Albert se díval z okna, za nímž se tu a tam mihnuly pouliční lampy, jak se vlak blížil do stanice dalšího města. Najednou Wolfgang drapl Silke za paži a zvedl ji. „Vystupujeme,“ poručil a strkal ji před sebou. Albert se na něj překvapeně podíval, a pak je následoval. Bylo už pozdě večer a nad nádražní budovou trůnil půlměsíc. Široko daleko nebylo nikoho vidět. Vlak se rozjel bez nich. „A co teď?“ zeptal se Albert. „Nemám zdání, uvidíme. A ne že tě napadne nějaká blbost,“ varoval Silke, která stála vedle něj celá vystrašená.

Vešli na nádraží. Pokladna a trafika už byly zavřené. Venku před nádražím se tu a tam mihl chodec. Wolfgang se rozhlédl. Strkal Silke před sebou směrem k záchodům. Albert se coural za nimi. Před záchodem se posadili na starou a počmáranou dřevěnou lavici. „Co bude teď?“ chtěl vědět Albert, kterému začínalo být zima. „Silke si teď odpracuje své dluhy,“ odpověděl Wolfgang znuděně. „Jak to myslíš?“ – „No, bude makat.“ Wolfgang se natlačil na Silke a objal ji paži. „Bude dělat to, co dělá obzvláště ráda.“ V tu chvíli se k nim potácivě přiblížil starší muž s pivním mozolem. Nevšímal si jich a otevřel dveře na záchod. Wolfgang dal Albertovi hlavou znamení a něco mu pošeptal do ucha. Albert se na něho překvapeně podíval, krátce pohleděl na Silke, která seděla tiše vedle, zdvihl se a pak zašel za mužem na záchod. Za pár minut se vrátil a kývl na Wolfganga. Ten zdvihl Silke z lavice a odtáhl ji na mužskou toaletu. Albert zase zaujal místo na lavici. Nervózně se rozhlížel.

Silke zírala na bílé dlaždice podlahy. Slyšela spláchnutí, a když zdvihla oči, stál ten muž proti ní. Bylo mu už něco přes padesát a vážně si ji prohlížel. „Teď mu ho vykouříš. Pak můžeš jít. Budeme si kvít,“ pošeptal jí Wolfgang, zatímco jí pevně držel rukama. „Tak to je ona,“ pronesl muž, když si ji prohlédl. Wolfgang pokynul hlavou směrem ke dveřím záchodku, cizí muž je otevřel a vstrčil Silke dovnitř. „Deset minut, rozumíš?“ zavolal za nimi ještě Wolfgang. Dveře se zaklaply zevnitř. Silke cítila mužův dech páchnoucí po pivu. Za ní stála mísa a neměli ani dost místa, aby mohli stát. Muž ji hned začal líbat. Cítila jeho ruce na prsou. Jeho sliny jí stékaly po krku. Potom si muž rozeplnul poklopec a přinutil ji sklouznout dolů. Zírala na jeho pohlavní úd, visící mu ochable pod kulatým břichem; muž jej pravačkou uchopil. Přitiskl jí hlavu k penisu. Pocítila hnus, a když muž viděl, že se zdráhá, přitiskl se k ní celým tělem. Rukou si rychle mnul úd, cítila jeho stále se zrychlující dech. Když se udělal, přitiskl ji silně k sobě a semeno jí vystříkl na kalhoty. Pak na chvíli ztuhl, ale rychle si natáhl kalhoty, a aniž jí věnoval jediný pohled, otevřel dveře a vyšel ven. Silke zevnitř zavřela a posadila se na záchodovou mísu. Slyšela Wolfgangův agresivní hlas, který muži říkal, že pět euro je málo, protože přetáhl stanovenou dobu, a že to teď dělá deset. Krátce nato se ozvalo zvnějšku zaklepání. „Můžeš vylézt,“ vyzval ji Wolfgang. Nehýbala se. „Slyšíš, vylez!“ O několik okamžiků později spatřila Wolfgangovy ruce, jak se po ní seshora natahují ze sousední toalety, a pak se objevil jeho obličej. „Ztratila jsi hlas nebo co? Mám si snad pro tebe dojít?“ Silke se váhavě zvedla a otevřela. „Tak co, líbilo se ti to?“ chechtal se. „Tady si vezmi žvýkačku, jako dezinfekci.“ Vyšli ze záchodů. Venku čekal Albert. „Nějaký problémy?“ chtěl vědět Wolfgang. Albert jen zavrtěl hlavou a zvedl se z lavice, aniž věnoval Silke jediný pohled. Ta ho mrzutě pozorovala. „Na druhý straně, hned naproti, je pár hracích automatů. Dáme si jednu rundu, co říkáte?“ navrhl jim Wolfgang téměř radostně. Albert na to nic neřekl a prostě jen kráčel za ním. „Tak dobře,“ souhlasila najednou Silke, což Alberta úplně zmátlo. V herně se Wolfgang a Silke usadili u automatu, zatímco Albert se postavil k baru a objednal si pivo. Pomalu ho upíjel a sledoval Silke, stojící soustředěně u forbesu, jako by se předtím nic nestalo. Potom hrál Wolfgang. Vztekle praštil do skříně, když mu propadla poslední kulička. Po hodině hernu opustili a vrátili se na nádraží. Silke tvrdila, že příště Wolfganga určitě obehraje. „Nemáš šanci,“ slyšel ho Albert říkat, když se za nimi ploužil. Než vešli na nádraží, Silke se zarazila a výraz její tváře se změnil. „Radši tu ještě zůstanu.“ – „Co je, poslední vlak jede za deset minut,“ poučil ji Wolfgang. Nakonec je následovala. Podezíravě se rozhlížela, jako by někde větrila nebezpečí. „Vlastně to byl docela pěkný večer,“ poznamenal Wolfgang, když už zase seděli v kupé. Silke nic neříkala a dívala se z okna. Dveře se automaticky zavřely a vlak se začal pomalu rozjíždět. Během jízdy seděli na lavici beze slov, každý pohroužen do sebe. Když vlak konečně vjel do jejich stanice a oni poznali nádražní budovu, zvedli se. Silke bylo jasné, že už může jít domů, a o to víc ji překvapilo, když ucítila na zápěstí Wolfgangovu ruku. „Dlužíš mi ještě deset euro,“ tvrdil. „Jsme si kvít,“ odpověděla podrážděně. „To si tedy nejsme.“ Albert viděl, jak vlak odjíždí, a v nastalém hluku nerozuměl, o čem se hádají. Když byl vlak pryč, nastalo ticho. Nad nimi zářily hvězdy. „Matka je tenhle víkend na podnikovém výletě, takže v domě nikdo není. Můžete jít se mnou,“ oznámil jim Wolfgang. „Ale já nechci,“ odpověděla Silke. „Blbost, jdeš s námi.“ Wolfgang jí chňapl za dlouhé vlasy a táhl ji za sebou. Albert je prostě následoval, možná i proto, že nechtěl nechat Silke s Wolfgangem samotnou. O něco později se ocitli v domě Wolfgangovy matky, který stál stranou u řeky. Wolfgang okamžitě postavil na stůl v obýváku láhev whisky, donesl tři skleničky a všem nalil. „To nám zvedne náladu,“ řekl Silke. Pak zdvihl skleničku a oběma jim připil. „Puť tam nějakou muziku,“ vyzval Alberta, který stál vedle aparatury. Pak se posadil vedle Silke a políbil ji. Pohladil jí ňadra a zeptal se jí, jestli se jí to líbí. Silke hleděla neúčastně na Alberta, jak si prohlíží cédéčka. Přese všechno ji Wolfgang přitahoval a přála si, aby

všechno bylo zase tak jako před tímhle večerem. Jedním douškem vyprázdnila skleničku a bouchla s ní o stůl. Potom si znovu dolila. Tiše pozorovala Alberta. „Co myslím, proč bychom nemohli Alberta svázat? Možná by se mu to líbilo?“ pošeptala Wolfgangovi do ucha. Wolfgang se podíval na Alberta, který se bez nejmenšího tušení přehraboval v céděčkách, pak zpátky na Silke, a přikývl. Zezadu se připlížili k Albertovi. Ten najednou na svých ramenou ucítil Wolfgangovy ruce a Silčiny ruce na nohou. „Co je,“ vykřikl a upustil na zem céděčka, která hledal a konečně našel. O něco později ležel se svázanýma rukama a nohama na zemi a Silke nad ním rozkročmo stála, zatímco Wolfgang už zase seděl na pohovce a pozoroval je. Albert se díval na skleničku, kterou Silke držela v ruce. „Chceš se taky napít?“ zeptala se ho. Ale než mohl Albert něco říct, sklonila se k němu a nalila mu whisky do úst. Už se skoro neudržela rovně na nohou, ale líbilo se jí, jak Albert leží pod ní. Rozepnula mu poklopec a vynořil se jeho ztopořený úd. „No to se podívejme, ty ho umíš rozpálit,“ slyšela Wolfganga, jak se směje. Zvrátila se dozadu vedle Alberta a z téhle perspektivy pozorovala jeho úd, až najednou ochabl. Zklamaná, jako by byla svědkem konce nějakého přírodního úkazu, odvrátila hlavu. Pak se sebrala, dopotácěla se k Wolfgangovi a dolila si ještě trochu whisky. „Rozvažte mě,“ zajíkal se Albert. Podivně vykloubenými pohyby se pokoušel vyhrnout si opět kalhoty, ale bez výsledku. „Tak jo,“ řekl Wolfgang, vstal a začal ho pomalu rozvazovat. „To byla opravdu zábava,“ postěžoval si Albert. Zatímco si zapínal kalhoty, podíval se na Silke, která se krčila opilá v rohu.

Když se Silke druhý den probudila, bzučelo jí v hlavě. Pomalu se začínala rozpomínat na včerejšek. Když chtěla pohnout rukama, zjistila, že je spoutaná a provaz je obtočen kolem staré velké truhly. Na pohovce spal Albert. Venku na verandě spatřila Silke ležet na slunci malou černou kočku. Pokusila se z provazu uvolnit, ale brzy zjistila, že to nemá smysl. O něco později se v pokoji objevil Wolfgang, ospale se protáhl a podíval se na Silke. „Můžeš mě rozvázat?“ poprosila ho slabým hlasem. Ale Wolfgang si jí nevšiml a vyšel na verandu, vzal do klína kočku a láskyplně ji hladil. Teď se probral i Albert. Tiše se jeden na druhého dívali. Albert odvrátil pohled a vklouzl do bot, které stály u pohovky. Vstal, otevřel skleněné dveře a přešel k Wolfgangovi. Silke oknem viděla, jak se na něčem domlouvají. Mluvil vlastně jen Albert, zatímco Wolfgang vedle něj mlčky seděl. O chvíli později Wolfgang z verandy vyšel a nechal Alberta samotného. Pak se zastavil u ní, zacinkal klíčky od auta a soudil, že by si mohli udělat malou vyjížďku. Odvázal ji od truhly, ale ruce jí nechal spoutané. Silke na to nic neřekla, jen se bojácně rozhlížela, když jí vedl ke garáži, kde stál Ford Mustang. Otevřel zadní dveře auta, v němž už seděl Albert na sedadle vedle řidiče, a strčil jí dovnitř.

Silke šla pomalu za autem. „Vidíš, docela jí to jde. Tak můžeme trochu přidat plyn.“ Wolfgang přišlápl pedál. Silke se rozeběhla. Albert ji pozoroval zadním oknem. „Hele dej bacha, tohle už nezvládne,“ vykřikl. Wolfgang přibrzdil a podíval se do zpětného zrcátka. Pak auto otočil. Vůz zajel kousek do bláta a kola se protočila, než zase dosáhla na pevnou zem. Pomalu se vraceli, zatímco Silke za nimi běžela. „Musíme natankovat,“ poznamenal Wolfgang. „Máš vůbec řidičák?“ zeptal se Albert. „Je to jen kousek, nic se nestane,“ řekl na to Wolfgang. Zastavil, odvázal provaz z nárazníku a šel k Silke, která nemohla popadnout dech. O několik kroků ustoupila, ale Wolfgang si ji provazem přitáhl k sobě, až stála před ním. „Kondiční program skončil. Můžeš si nastoupit.“ Když na to Silke nic neřekla, ale k ničemu se neměla, přitáhl ji provazem k fordce a donutil ji nalézt dovnitř. O něco později už rychle ujížděli po ní cestou. Silke to házelo ze strany na stranu. Krátce sjeli do mokré trávy, ale Wolfgang dokázal auto reflexivním pohybem zase zvládnout. Albert na něj vyděšeně pohlédl. „Co je, máš strach?“ slyšel ho, jak se směje. Wolfgang zařadil a zrychlil. Za nimi se zvedala oblaka prachu.

Wolfgang se chechtal jako blázen a pustil nahlas rádio. Kolem se míhala kukuřičná pole. Krátce nato dojeli ke státní silnici. Albert pozoroval ve zpětném zrcátku Silke, která seděla tiše vzadu a dívala se z okna. Před nimi jel traktor s přívěsem plným sena. Wolfgang zaklel a přibrzdil, protože ho nemohl předjet. Při první příležitosti vybočil, zařadil z trojky na dvojku a dupnul na pedál. Až pozdě si všiml policejního vozu, stojícího u krajnice. V dalším okamžiku už zahlédl, jak policajt zdvihá stopku. Ztišil hudbu, otočil se k Silke a jednou rukou jí uvolnil pouta. „Ne že něco řekneš.“ Zastavil asi padesát metrů za policejním vozem. Došla k nim mladá policajtky, provázená starším, urostlejším kolegou. Wolfgang zůstal sedět, ještě jednou se otočil k Silke a přísně se na ni podíval. „Dobrý den, vaše doklady, prosím, technický a řidičský průkaz,“ slyšel říkat policistku. Wolfgang se začal přehrabovat v příruční skříňce, kde byl i obvazový materiál, a podal jí techničák. Policistka ho podala kolegovi, který ho důkladně zkoumal. Policistka si krátce prohlédla Alberta a Silke. Ta na ni mlčky zírala. „A řidičský průkaz?“ obrátila se zase k Wolfgangovi. „Ten mám doma, chtěl jsem si jen zajet natankovat.“ – „To ale není dobré.“ – „Jestli chcete, přivezu vám ho. Leží mi opravdu doma.“ Nedůvěřivě si Wolfganga prohlížela. „Kde bydlíte?“ – „Támhle v té vesnici za námi,“ ukázal Wolfgang rukou za sebe. V té chvíli mu policista vrátil techniček a přešel k autu. Wolfgang podal dokument Albertovi, a ten ho strčil zpátky do zásuvky. Vtom Silke překlonovala hlavu a začala se dávat, jako by se chystala zvracet. „Je mi špatně,“ zajíkala se. Policistka na ni udiveně pohlédla. „Možná potřebujete trochu čerstvého vzduchu.“ – „To ji zas přejde,“ mínil Wolfgang. Ale Silke se opět předklonovala a tentokrát to vypadalo, že začne opravdu každou chvíli zvracet. „Potřebuju na vzduch,“ zajíkla se znovu. Wolfgang zůstával bez hnutí sedět, ale když ucítil pohled policajtky, vystoupil a otevřel zadní dveře. Žena ho nespouštěla z očí. Silke vylezla z auta, vrávoravě ušla několik kroků, a pak se celá roztřesená chytla překvapené policajtky a začala zvracet. Wolfgang ji zděšeně pozoroval, a pak si nastoupil. „Dovezu vám ten řidičák,“ zamumlal tiše. Nastartoval, a aniž se jedinkrát ohlédl, odjel. Albert ho zaraženě pozoroval. „No co čumíš, všechno je v pořádku.“ Zesílil rádio, a zatímco za nimi mizela věž kostela sousední vesnice, šlápl na plyn.